
XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU ĐỂ TU HỌC CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN.

Kinh Tăng Chi số 096

<blockquote>Kalama tri ân bạn phamquynhnhu1989 ghi chép.</blockquote>

[30/03/2021 - 03:44 - phamquynhnhu1989]

Bữa nay chúng ta học Phẩm mới - Tăng Chi Kinh - AnguttaraNikaya - Chương Bốn - Catukkanipātapāli Phẩm (13) 3. Bhayavaggo Sợ Hãi.

1. Attānūvādasuttam (I) Kinh (121) Tự Trách

Sẵn ở đây tôi xin nói rõ cho bà con nghe: 4 điều tự trách này cũng là nội dung của Úy trong Tâm Úy, tức là sự e sợ trong tội lỗi. Có 4 cách e sợ khi một người lành phải làm ác.

Tâm ở đây có nghĩa là biết thẹn. Thẹn có 2 cách:

1. Nghĩ đến thân phận của mình mà mình biết thẹn, nghĩ người như mình mà làm chuyện đó. (dựa vào mình)

2. Nghĩ dòng họ, thầy bạn, sư phụ, đoàn thể, đạo sư của mình như vậy mà tại sao mình làm như vậy. (dựa vào người)

Úy có 4:

1. Sợ mình sẽ cắn rứt

2. Sợ tiếng đời

3. Sợ pháp luật

4. Sợ sa đọa khổ báo

Tựa kinh có nghĩa là tự trách nhưng nội dung là nói đến 4 nỗi sợ của 1 người lành khi phải làm ác. Còn người ác khi làm ác thì họ không có sợ. Làm ác mà lòng không sợ gì mới gọi là người ác. Có nghĩa là người đó không tâm không úy. Trong đời sống này trong kinh gọi Tâm úy là 2 pháp lokapala hộ thế, tức 2 pháp gìn giữ giềng mối đạo đức nhân gian, nhờ vậy trên đời mới còn có sự khác biệt giữa người và thú.

Trong đây trong chú giải có giải thích. Dầu một suy nghĩ, câu nói hay hành động tay chân lớn nhỏ nào cũng phải được cân nhắc từ gốc độ Tâm Úy. Có nghĩa mình muốn làm gì mình cũng sợ. Thí dụ như ngoài đời họ không biết Phật Pháp, nhờ có pháp luật, nhờ có dư luận, nhờ có tiếng đời cũng có người sợ mình tối ngủ cứ giật mình hoặc sợ tới hồi chết không nhắm mắt. Nhờ như vậy mà người ta cũng tránh được rất nhiều tội lỗi.

Nếu người không biết đạo mà không có 3 cái sợ đó tức là: sợ cắn rứt lương tâm, sợ tiếng đời hay sợ pháp luật là sẽ biết bao nhiêu chuyện bậy sẽ xảy ra trên đời này. Nhưng nhờ người ta biết nghĩ đến 3 cái này dù không biết đạo thì người ta cũng hạn chế rất là nhiều. Có nghĩa là tam nghiệp có kiểm soát. Còn mình biết Phật Pháp thì mình sợ thêm cái sợ thứ 4 đó là sa đọa.

Các vị cũng phải nhớ là vì sao Đức Phật dạy chúng ta phải luôn sống bằng chánh niệm. Bởi vì có chánh niệm mới có trí tuệ, có chánh niệm nó mới có từ tâm, có chánh niệm nó mới có tâm úy. Chứ nếu mà mình thất niệm thì mấy cái tốt nó không có còn mấy cái xấu nó tha hồ sinh sôi.

Cho nên nói tâm úy, trí tuệ, thiền định gì đi nữa. Chuyện đầu tiên thất niệm là thua. Mình sống chánh niệm mình mới phát hiện được cái đời sống tam nghiệp của mình nó có vấn đề. Một suy nghĩ quấy về người khác thì mình cũng thấy sợ. Cái suy nghĩ này cũng đủ để đưa mình đi địa ngục rồi. Một câu nói mà tổn đức cũng đủ để đưa tới 1 cái quả xấu. Nặng nhất là địa ngục nhẹ thì cũng đời sau sinh ra bị khẩu nghiệp. "Bán cú phi ngôn năng tổn bình sanh chi đức": chỉ 1 câu nói tổn đức cũng đã ảnh hưởng đến 1 đời của mình chứ không phải không.

Cái đó là suy nghĩ, câu nói, huống chi là hành động. Một lần mình ra tay, mình hành động lớn bé gì cũng nên suy nghĩ. Ví dụ như: Tôi ở xứ lạnh nên tôi rất

thích đốt lửa. Mùa hè bên Thụy Sĩ ra ngoài rừng thì củi khô đầy, mình cứ tha về trú xứ chất đống để mùa đông có cái mà đốt. Nhưng mà nghĩ đến chuyện trong đó có con này con kia mình cũng ngán. Đã lâu lắm mấy chục năm nay rồi tôi không có chuyện lấy 1 ly nước sôi để trán ly mà hắt, tạt, đổ một cách thoải mái. Điều đó là không có chỉ vì 1 chuyện là mình sợ. Mình sợ trúng con này con kia rồi mai một mình chết thảm chứ không có gì hết. Tội nó chết thì tội nó là côn trùng, chứ mà lỡ mai này mình mới đạt giải hoa hậu, hoặc mới đạt giải Noel, hoặc mới lên ngôi, mới vừa thọ đại giới tỳ kheo, hay mới vừa gặp Phật, mới vừa được cái gì đó hay ho là bị phồng nước sôi chết thì không có đáng. Nghĩ tới đó cũng là sợ, là sợ cái khổ bầu sau này.

Sợ pháp luật: có rất là nhiều chuyện như chúng ta nghĩ rằng cứ đi làm văn phòng hay đi buôn bán lẻ tiểu thương thì biết chừng nào mà giàu. Trong khi đó mình xách 2-3 ký bột mì trắng trắng là tha hồ. Việt Nam là cứ đi qua Lào, hay qua cửa khẩu trung quốc mang 2-3 ký bột mì là đổi đời liền. Nhưng mà mình cũng ngán, vì chỉ cần nửa ký lô mà nó bắt được là đứng dựa cột. Trong khi lúc mình cần tiền quá mình nghĩ thôi kệ làm đỡ vài ký đi. Nhưng mà mình quên 2 chuyện sau đây:

1. Chỉ với mấy ký đó là mình làm tan nhà nát cửa bao nhiêu người. Mình gây tạo ra bao nhiêu con nghiện cho xã hội. Mà đồng thời mình mà bị bắt là bị dựa cột là cái chắc. Xưa là dựa cột mà bây giờ là hết dựa rồi, bây giờ nó cho ngã lưng rồi. Dựa cột tức là nó đem ra nó bắn. Còn ngã lưng là bây giờ nó đem ra nó chích thuốc rồi. Nó làm cho 2 mũi là xong, tê liệt thần kinh đứng im tim mạch là xong.
2. Cho nên vì nghĩ chuyện đó nên mình cũng bớt đi 1 phần tội lỗi. Chứ nếu mà không có cái đó. Cái vụ mà buôn bán ba cái độc phẩm, ba cái thuốc mà kích thích, gây nghiện, thuốc lắc...tràn lan là con em của mình chết luôn. Tôi được biết 1 chuyện ở bên Hồng Kông người ta đang e ngại 1 chuyện. Đó là bánh kẹo trẻ em nó bỏ 1 lượng thuốc ho trong đó. Thì con nít nó ăn vô nó vui vui rồi nó buồn ngủ như vậy nó thích lắm. Người ta cũng sợ chất gây nghiện đó tràn vào học đường. Nhưng mình là người Phật Tử ngoài cái chuyện mình sợ chuyện đó ra là pháp luật nó sờ gáy, đêm hôm đang ngủ mà nghe tiếng còi cảnh sát, nghe tiếng chó sủa, tiếng kêu cửa mình cũng sợ.

Nói chung quy lại tam nghiệp: thân, khẩu, ý phải thường xuyên được quan sát nhìn ngắm, cân nhắc từ góc độ tâm úy thông qua 4 điều này.

Tiếp theo là (II) Kinh (122) Sóng Biển: Xin xem thêm kinh Catuma số 67 Trung Bộ. Tức là bài kinh này mình tham khảo thêm ở kinh kia nữa. Sau đây tôi sẽ giải thích về 4 cái này. Đức Phật Ngài dạy: người xuống nước có nhiều chuyện phải âu lo và sợ hãi: chẳng hạn cá sấu, cá dữ, nước xoáy, sóng lớn.

Người xuất gia đắp y trên người cũng có 4 nỗi lo:

1. Sóng lớn ám chỉ cho lòng bất mãn đối với Thầy, bạn.
2. Cá sấu: ẩn dụ cho nỗi thèm ăn của người xuất gia có làm thầy tu nghiêm túc vài tháng sẽ hiểu. Nghiêm túc ở đây là: 1 ngày chỉ ăn 1 buổi, ôm bát người ta cho ăn cái gì ăn cái nấy thì mới hiểu được cái này. Tại sao Ngài nói cá sấu ẩn dụ cho cái này vì cá sấu được ám chỉ cho nỗi thèm ăn, vì cá sấu ăn tạt, trên cạn lẫn dưới nước.
3. Nước xoáy ở đây ẩn dụ cho 5 dục nói chung, là những cám dỗ trong đời sống hưởng thụ tiện nghi.
4. Cá dữ ẩn dụ cho sự căm dỗ từ phía phụ nữ. Tức madanggia hay yêu nhèn nhện.

Chữ Madanggia là: Chữ Matanga: con voi cũng là tên của 1 phụ nữ trong kinh điển sanskrit, tương đương với nàng Kolika trong kinh Pali yêu say đắm ngài Ananda, sau đó đi xuất gia chứng Thánh.

Người đi xuống nước có nhiều nỗi lo ở đây Đức Thế Tôn chỉ trưng dẫn ra 4 trường hợp mà được xem là gần gũi với cách nghĩ của chư Tăng đang có mặt bên cạnh Ngài lúc đó. Ngài nói người đi xuống nước họ ngại nhiều chuyện lắm: như cá sấu, những loại cá dữ ngoài ra cá sấu, nước xoáy, sóng lớn. Thì Ngài cũng nói người xuất gia cũng có 4 nỗi sợ phổ biến:

1. Sóng lớn: mình ở ngoài đời trừ cha mẹ, ông bà, chú bác, họ hàng trong gia đình nói này nói kia với mình thì họ cũng lựa lời mà nói. Chứ mà còn ở ngoài đời đâu có ai mà đụng tới mình. Nhưng mình đi xuất gia thì người có thể nhắc nhở mình thì nhiều vô số kể. Trên là thầy, tổ, huynh trưởng. Dưới là bạn đồng lứa. Dưới nữa là những người sư đệ tu sau mình. Họ cũng có thể nhắc nhở mình. Đời sống xuất gia nó khác đời sống cư sĩ ở chỗ đó.

Cư sĩ là cơm ai nấy ăn, nhà ai nấy ở đâu có ai đụng đến mình. Nhưng mà ở trong chùa thì lại khác, người có tóc là cư sĩ hoàn toàn có thể góp ý mình. Có nhiều

người góp ý rất là nhẹ, rất là mềm, rất là dễ thương, rất là dễ nghe. Nhưng có nhiều người giọng nói là đã không ưa, nói năng vụng về ý dẫn dắt đi vòng vòng là mình nghe mình nổi điên rồi.

Và đã là người xuất gia cạo đầu đắp y là phải biết những điều này. Người có thể góp ý cho mình là nhiều vô số. Trong đó có những người bình thường họ chấp tay gọi mình bằng sư và họ xưng bằng con. Nhưng đến lúc họ có thể phang mình những câu mà điếc con ráy luôn, bể óc. Nếu 1 vị xuất gia không biết những điều này. Cứ tưởng đắp y là người ta quý người ta lạ, cơm bưng nước rót, không ai đụng đến trâm được hết là sai.

Người xuất gia như cái bia bắn ở quân trường, ai quờn là cứ bắn thôi. Đức Phật Ngài dạy rằng: "người tỳ kheo nên sống bằng tâm trạng của con cua gãy càng, của một con bò gãy sừng, của 1 người nô lệ". Có nghĩa là mình không nên nghĩ đến chuyện hơn thua, thắng thua với ai hết. Vì con cua gãy càng, con bò gãy sừng và 1 con người nô lệ thì chỉ bị mọi người tha hồ oanh tạc tự do thoải mái.

Bởi vì Đức Phật Ngài dạy rằng: "Này các vị tỳ kheo, trong tất cả các cách kiếm sống, thì ăn xin ăn mày là cái cách thấp kém nhất. Vậy mà các tỳ kheo là những người sống bằng cách khát thực ôm bình bát." Nó cho thì nó cho, mà nó chửi thì cứ cho nó chửi. Đã ôm bát lên đường thì nó có ném phân lên đầu thì cũng phải lấy ta mà gạt xuống. Nó phun nước bọt thì cũng lấy cái tay mà gạt xuống đi tiếp. Đúng là thầy tu chánh hiệu là như vậy. Nó liệng đồ dơ lên đầu cũng phải phủ tay mà đi tiếp.

Ấy vậy mà có nhiều vị không thấy được cái chỗ này, cho nên không có khả năng kham nhẫn khi được góp ý. Thay vì họ hiểu rằng họ được góp ý mà họ là hiểu rằng họ bị góp ý. Cho nên việc bất mãn, thầy bạn, ở đây cư sĩ nói chung thì được gọi là 1 mối đe dọa lớn cho người xuất gia. Người xuất gia lơ mơ mà không có khả năng kham nhẫn, không trí tuệ, không chánh niệm, không từ tâm. Là cái chuyện đầu tiên là bị sốc dữ lắm, là dễ bị tấn công.

Điều thứ 2 khi mình tu lâu rồi, người ta nể mình vì mình tu lâu mình có đức độ. Nhưng cũng bị kẹt ở chỗ cũng chính vì mình tu lâu được tôn vinh, trọng vọng... cái đó vô hình chung trở thành cái họa cho mình. Cái tôi của mình dần lớn dần lớn dần theo năm tháng cũng là cái mệt.

=> Do đó cái mối nguy hiểm đầu tiên của người xuất gia đó là nổi bất mãn đối với thầy bạn.

2. Nổi sợ thứ hai là cá sấu: nãy tôi có nói là người xuất gia nghiêm túc vài tháng là sẽ hiểu nổi thèm ăn của người xuất gia. Người tù, người lính, người vùng sâu, vùng xa, kẻ nghèo khó, bệnh nhân phải kiêng ăn mới hiểu được nổi thèm ăn đáng sợ mức nào.

Tôi có nhớ 2 chuyện :

Chuyện thứ 1: có vị sư người Khơ Me ở dưới Lục Tỉnh trụ trì hoàn tục. Có 3 ngày ổng gánh nguyên 1 đồng thức ăn vào trong chùa. Thì mấy sư thích lắm, bu lại mấy chục vị dùng món ăn đó (món mặn). Thì ông trụ trì mới hoàn tục nói bao nhiêu năm ổng thêm món này lắm mà không bao giờ có cơ hội. Bởi vì cứ ôm bát đi có ai cho đâu. Cho nên ra chuyện đầu tiên ổng nói sẽ cho mấy sư ăn 1 bữa cho biết mùi đời. Chuyện đó tôi nghe xong tôi vừa mắc cười và thương. Bởi vì tôi cũng là thầy chùa tôi biết, có mấy món mà chỉ có ngoài đời thôi chứ không có vị phật tử nào có thể hình dung cho ông sư ăn cái món đó hết.

Chuyện thứ 2: có 1 lần tôi đi Thái. Tôi đi từ trường Mahachula xuống dưới chùa #Wat Arun tôi thăm 1 vị sư bạn đang ở đó. Trên đường đi nó gần tới Wat Pho nó có 1 chợ bán trái cây, mình không cần vô chợ nó bán bên lề. Tôi đang kéo 1 cái vali mà tôi tính xuống dưới tôi thỉnh sách mà sẵn coi có tượng hay chuông gì thì bỏ vô trong đó khỏi cầm mỗi tay. Đó là lý do vì đâu mà tôi từ ký túc xá của trường tui xuống kéo vali không. Tôi đi ngang chợ trái cây nó bán măng cục mà tôi ở bên Mỹ làm gì có măng cục. Bèn ghé vào tôi nói với họ cứ chất đây cái vali này cho tôi rồi tôi trả tiền. Coi như không cần thỉnh Phật, không còn thỉnh sách, tôi kéo nguyên cái vali nặng le lười, ị ạch, lật lè đi về bến đò Wat Arun.

Vô chỗ ông sư bạn ổng hỏi cái gì mà nặng vậy. Tôi nói là măng cục, ổng nói 1 câu mà mình vừa mắc cười mình vừa thấy thương. ổng nói ở đây đi bát họ không có cho ăn cái này. Bởi vì nếu cho chừng chục trái là coi như bình bát mình xong rồi còn có cái gì nữa đâu mà đựng thức ăn. Bỏ măng cục giống như bỏ nãi chuối, trái dừa khô, trái dưa hấu. Coi như bỏ măng cục vô là coi như ông sư chết vậy đó. Chính vì bỏ măng cục vô thì ông sư chết nên người ta không dám bỏ. Người ta phải cho thức ăn. Thí dụ như bánh bò, miếng cơm, miếng canh, cá kho, tàu hủ, đồ xào... Còn

đăng này ở bên đó bao nhiêu năm mà ông thèm măng cục, lâu như vậy mới được ăn 1 lần. Mà đăng này ông thấy tui kéo nguyên 1 cái vali, rồi tôi xốt cho ông 1 mớ. Rồi tôi ngồi tôi xử xong rồi tui kéo về trên trường tôi làm thêm mấy đợt. Ăn mà cái lưỡi tôi nó rất luôn, tui kể ra mà tui nhục quá nhục. Nhưng mà không thể không kể là bởi vì đường tương chao đậu hũ dưa leo, ai chưa ăn chưa phải thầy chùa.

Phải trải qua cái cảnh đó quý vị mới thấy nó thèm động trời. Măng cục nó mắc tiền, có nhiều xứ như Mỹ nó mắc dữ lắm. Mà thêm nữa bà con họ cho nhiều lắm họ mời về nhà ăn cơm, cùng lắm họ cho mình 1 đĩa 5 hay 3 trái thôi. Măng cục mà để ăn cho đã thèm, Việt Nam phải nói là 5 cái nón lá nó mới vừa sức của tui. Còn Sầu riêng, bây giờ tiểu đường thì tui ngưng rồi, 3 kg mà bỏ vỏ bỏ hạt thì nó đâu còn bao nhiêu đâu quý vị.

Cũng tại Thái Lan, tôi đi xuống chợ China Town cũng đi kiểm tượng kiểm sách. Mà thấy mấy xe sầu riêng tôi chịu không nổi, tôi kêu tuk tuk thả tôi xuống đó. Mà hay lắm nó không bán vỏ, chỉ bán ruột thôi bỏ vào trong mấy cái hộp mút trắng. Tôi làm cho 3 hộp. Giờ tôi giăng đến kinh này mà tôi thấy nhục. Mà tôi kể ra ở đây cho bà con thấy thương. Là vì đâu nổi thèm ăn nó lớn chuyện như vậy.

Dầu là ông sư hay người cư sĩ, ở đây Phật nói là nổi thèm ăn nhưng mình phải nói chung là cái nổi thèm khát cái này cái kia cũng là nổi lo cho người tu. Các vị biết cái người ở tù họ thèm đường, nó thèm chết bỏ, chỉ thèm đường tán thôi. Tôi từng nghe 1 người quen ở tù họ kể. Những lần thăm nuôi, tù họ thèm tới cái mức mà họ đục lủng 2 cái lỗ lon sữa ông thọ mà họ uống 2 lon. Còn đường tán nó coi như là yến sào, bào ngư. Thế thì mình mới hiểu tù, thầy chùa, lính tráng, bệnh nhân, người nghèo, hoặc người ở vùng sâu vùng xa.

Cho nên Đức Phật mới thấy được chỗ này Ngài mới nói: Hãy thường xuyên quán chiếu để thấy rằng cái thân này nó là của nợ, nó là 1 cái xác chưa có chôn, nó là 1 cái thùng rác. Hễ ngày nào còn lê nó trên đường đời là ngày đó mình chuẩn bị già chuẩn bị chết. Khi nhớ hoài như vậy, còn lê nó, còn lê cái tuổi già, còn lê cái chết thì nhờ vậy mình bớt thèm ăn. Bởi vì ăn là mình chỉ phục vụ cho cái lưỡi của mình. Mà cái chiều dài của cái khoảng vị giác (từ đầu lưỡi vào trong) nó khoảng hơn 1 tấc thôi quý vị biết không. Trong khi vì cái khoảng 1 tấc 2 đó mà mình làm đủ trò đủ chuyện hết chứ còn nhu cầu ăn, nhu cầu sức khoẻ thì nó không phải nhiều như vậy. Nhưng mà vì nhu cầu bởi cái lưỡi, khẩu vị nó lớn chuyện lắm. Cho nên người tu phải nhớ còn lê còn kéo cái thân xác này trên đường đời là còn già còn bệnh còn chết. Mà chết rồi về đâu thì chỉ có trời biết thôi. Nhờ nghĩ như vậy nên nó đỡ.

3. Nước xoáy: nghĩa là đời tu kỳ ngọt và đắng. Đắng có nghĩa là thiếu cái này thiếu cái kia rồi nó thèm. Còn ngọt là được cung đốn, hỗ trợ, hộ trì tới nơi tới chốn, cơm bưng nước rót nó cũng là 1 cái họa cho người tu. Ôm đống, gầy gò, thiếu ăn, thiếu mặc nó cũng là thử thách đáng sợ. Nhưng mà thử thách nó đáng sợ kiểu khác và cám dỗ nó đáng sợ kiểu khác.

Đời tu đôi khi ngoài nổi thèm ăn ra nó còn nổi thèm tiện nghi, một chút gì đó mà Phật tử nói là hưởng thụ đó. Phải chi mình nằm có cái giường như ý, cái ghế như ý, thay vì dầu gió kim lạc đà là dầu nhị thiên đường song thập. Phật tử đâu có biết cái đó, nếu mà cái ông tu đàng hoàng mấy ông thèm cái lạ lắm. Từ đó nó mới lòi ra những cám dỗ nhỏ nhỏ rất là tội nghiệp, có nhiều khi rất là dễ thương với điều kiện anh phải là người nghiêm túc thì những điều đó nó mới gọi là dễ thương. Chứ anh cắm đầu vào hưởng thụ thì điều đó là đáng khinh đáng ghét còn nếu mà anh nghiêm túc chân tăng. Thì coi như có những nổi thèm thấy thương lắm. Giống tù mà thèm đường tán vậy.

Đời tu mình xài dầu gió nhị song thập, mà bữa đó có ai liệng cho chai dầu trắng, dầu bạch hoa của Hồng Kong. Nó thơm mà xài gần 1/3 không dám xài nữa, tôi từng trải qua tôi biết. Sợ nó hết mà để nó hoài như vậy lâu lâu sức 1 miếng vậy đó. Tôi nhớ dạo năm 1980-1985 ngoài Long Thành, Phật tử thương cho được chai dầu mà anh em phải xốt ra. Tôi còn nhớ lấy cây tăm xĩa răng kêu mấy ông bu lại chai 40 cc để xốt vào mấy chai nhỏ. Tôi còn nhớ tôi nói 2/3 thôi nha chứ kiểu này cả chùa kéo tới sao mà còn. Chai dầu xanh con ó thời đó sang lắm chứ không phải như bà con trong nước giờ sượng rồi. Cho nên cám dỗ về 5 dục nó cũng là 1 nổi lo cho người xuất gia.

4. Cá dữ: Lực vũ trụ quý vị biết không? Đực cái trống mái nó tìm nhau. Âm dương nó hoà quyện đan xen lấy nhau nó mới làm ra cái cuộc đời dâu bể này. Điện nó còn hai cực, nam châm còn có 2 chiều thì làm sao cấm được. Chỉ trừ ra anh có vấn đề

về giới tính thôi, chứ nếu anh mà là thằng đực, râu ria đằng hoàng, hooc môn, sắc tố nam ok nghiêm túc thì anh cũng phải có giây phút xao lòng xao động mềm lòng chứ.

Trong đây Đức Phật có kể: Những khi tỳ kheo ôm bát vào làng khát thực, mà gặp các cô ăn mặc không đoan chính. May là thời của Ngài phụ nữ làm gì có fashion như mình bây giờ, phụ nữ giống như cây vải biết đi vậy đó. Giàu nghèo thì cứ quần vô như xác ướp vậy mà Ngài nói thời đó còn có phụ nữ mặc không đoan chánh. Chứ còn đời này thì không đoan chánh nó còn tới cái nước non nào nữa. Nó mặc ngắn được bao nhiêu thì ngắn, mỏng được bao nhiêu thì mỏng, thơm được bao nhiêu thì thơm, khoe được bao nhiêu thì khoe thì cho chết dịch cả đám.

Cho nên thị phi mà tôi vô tôi giảng chỗ này, cách nói của tôi không được trang nghiêm đó thì một nó đề ra nó chữ. Nhưng nói phải nói cho nó cạn lời hết ý. Miễn là râu ria, có sắc tố nam thì ai cũng phải rung động. Thôi thì cho nó qua đi, không ưa ai thì hãy giữ ở mức không ưa đừng để cho qua tới ghét. Mà dầu có ghét ai thì ghét giữ trong lòng chứ đừng có chuyển cái ghét đó ra lời, ra thân, ra tay, ra chân. Thương cũng vậy tốt nhất đừng để phải lòng ai, mà nếu có lỡ phải lòng ai thì thôi nhớ lấy câu này: Tôi chỉ thương họ bằng cái thức thứ 6 thôi chứ không chơi 5 thức đầu. Phúc thay cho nhà sư nào không yêu phụ nữ, mà lỡ có trót yêu cũng chỉ yêu bằng cái thức thứ 6 thôi là bằng cái ý thức giới thôi. 6 căn yêu bằng căn thứ 6, yêu bằng ý căn. Đáng thương cho vị nào yêu bằng cả 5 căn còn lại là le lưỡi.

Giảng kinh thì phải nói cho hết, này là giảng kinh chứ không phải tôi nói về tôi. Tôi nhớ 1 vị sư bạn vong niên lớn hơn tôi 1 con giáp, vị này đã mất rồi. Vị này nói ông sư giống như con bướm, còn lá y là còn như con bướm, còn có cái để đời nó nhìn, còn có cái để mình tung ra. Ông sư mà bỏ lá y rồi nó như con sâu vậy.

Và bữa nay cho nói bạc lòng 1 bữa. Không gì nó bậy cho bằng cái sự chung tình của nam nữ. Mà nếu biết vậy thì thôi đừng có yêu ai hết, bởi vì đã yêu mà không chung tình thì nó tệ quá. Mà yêu mà chung tình thì nó cũng tệ không kém. Phải nhớ câu thần chú này: "Đã yêu là phải chung tình, mà trên đời này không gì khổ bằng người chung tình. Bao nhiêu ong bướm vườn đời mà mình cứ cầm đầu mình chết trong một cái xác hoa tàn thì có đáng hay không. Có ai, có đoá phù dung nào mà không sớm nở tối tàn. Mà cứ tung tăng đầu này đầu kia thì nó lại bậy theo hướng khác. Mà thủy chung với 1 người thì có đáng không? Vì một người mà mình mất cả 1 đạo nghiệp. Mất cả cơ hội làm người được gặp Phật pháp, được nghe chánh pháp. Được mang thân người cả hai cái đều khó hết mà vì 1 cái tánh tình nam nữ mà bỏ đi cơ hội làm người, bỏ đi cơ hội gặp chánh pháp. Như vậy có đáng không? cả trăm cô còn không đáng hưởng gì vì 1 cô, vì 1 bà thì phải nói rẻ quá, bèo quá, mua 1 vạn bán 1 đồng.

Thì người xuất gia nhớ được cái điểm này thì mới trụ được. Hồi mình còn lá y, còn giữ cái khoảng cách, cự ly thì đũa này nhìn đũa kia thấy nó đẹp. Mở miệng ra lúc nào cũng sư sư, con con, bầm bầm, thừa thừa có cái cự ly thì thấy nó đẹp. Dòng cái thứ mà nó thuộc về nhau rồi thì nó không ra cái gì hết. Thỉnh thoảng tôi để ý có mấy cặp Phật tử đi vào chùa tôi cứ nghĩ. Không biết bây giờ họ đã ổn nhau lên tới cổ chưa. Cái mà dị ứng nữa, cái này tôi nghĩ tôi nói tôi sẽ phiền lòng nhiều vị nhưng thôi tôi nói luôn. Tôi ổn nhất cái cảnh phải đóng kịch, nó đã lạnh cả xương sống rồi mà phải diễn cho đời coi tôi thấy sợ lắm. Nếu 1 người xuất gia mà cứ tâm niệm như vậy thì cá dữ ở đây mình không có sợ. Còn nếu mà không có 1,2 cái lá bùa lặn lưng là dễ trúng gió lắm.

Tiếp theo là (III) Kinh (123) Hạng Người Sai Khác phần (1)

Kinh này Phật nói đến các vị chứng thiên. Dĩ nhiên có đời sống tâm linh cao cấp và an lạc hơn người hưởng dục. Nhưng nếu chỉ biết chìm đắm trong niềm an lạc của thiên định không chịu nhớ rằng niềm an lạc nào cũng là vô ngã, vô thường thì dầu có về trời sống hết tuổi thọ cũng phải bị sa đọa (làm trùng, làm đế, làm dòi, làm gián...)

Một người chứng thiên tùy tầng thiên cao thấp, tức tùy mức độ ly dục mà ta sanh về cõi Phạm thiên nào, cõi thấp nhất cũng sống được 1/3 đại kiếp. Đại kiếp là sao? Hôm nay sẽ giảng sâu về 4 Tầng Thiên và Vũ Trụ Quan cùng khái niệm thời gian trong Phật Giáo.

Đại kiếp là cái gì: Trước hết chúng ta hãy hình dung mỗi thế giới, mỗi vũ trụ là 1 trái lựu trong đó có 31 cõi, có 1 mặt trăng mặt trời. Có vô số trái lựu như vậy. Người mà có thiên nhãn tâm thường thì chỉ có thể nhìn thấy bên trong 1 vũ

trụ và không thể thấy được cái gì bên ngoài vỏ lựu (tức là vũ trụ) đang giam nhốt mình.

Chúng sinh có nhiều điểm giống nhau thì sẽ cộng trú trong 1 không gian hẹp như gia đình, làng xã, tỉnh lý, đất nước, vùng miền, khu vực, châu lục, bán cầu. Điểm tương đồng càng ít càng xa nhau. Giống như Tàu nó có 1 câu giống như trong kinh đó là "bất lý thì bất đồng tục, thiên lý bất đồng ngữ". Cách nhau 100 trăm dặm là phong tục nó đã khác. Các vị nào từng sống ở nông thôn thì biết, mỗi ngôi làng trong mỗi khu xóm. Cứ đằng sau luỹ tre là chứa trong đó bao nhiêu cái lệ làng. Cách nhau 1 con sông thôi mà bên kia cách cưới gả, tang ma nó đã khác bên đây. Đó là thiên lý bất đồng tục.

Cách nhau xa xa là ngôn ngữ nó đã khác nhau là thiên lý bất đồng ngữ. Ví dụ như dân lục tỉnh: bến tre là họ kêu bến te. Tức là : "Về Bến Te ghé tường thăm ông hiệu tường gặp hai con trâu nó đánh nhau". Thì mình thấy ngay Bến Tre mà nó đã nói chuyện không giống ai. Xuống tới vùng Bạc Liêu, Sóc Trăng là nó nói còn khác nữa. Ngay cả tiếng Miền tiếng Khơ Me ở Trà Vinh đàn bà con gái nó kêu là Xrây, còn ở Bạc Liêu nó kêu là Xây. Trên Trà Vinh ruộng nó kêu là Xre còn dưới Bạc Liêu nó kêu là Xẹ. Thầy ở Trà Vinh kêu là Lục Cru còn Bạc Liêu kêu là Lục Cự. May là 1 thứ tiếng mà nó còn nói khác âm.

Còn Việt Nam mình lục tỉnh nói khác dân Sài Gòn 1 tý. Mà từ Sài Gòn theo quốc lộ 1 đổ ra miền ngoài Phan Rang, Cam Ranh là thấy giọng nó hơi lợ lợ rồi. Ra tới Quảng Ngãi, Quảng Nam, Đà Nẵng là thấy mệt mỏi. Mà bên nay Vân Nam nói khác bên kia Vân Bắc là nói khác. Lên tới Lăng Cô xuống tới Làng Trù là bắt đầu giọng Quảng Nam nữa. Tới giọng Huế là mình thấy biên biệt ra nữa tới Hà Tĩnh, Thanh Hoá, Vinh... Có nghĩa là càng đi xa là biên biệt sơn khê mà là cùng 1 thứ tiếng quý vị biết không.

Tại sao tôi đánh 1 vòng lớn như vậy chỉ riêng cái khoản phong tục và ngôn ngữ nó đã khác. Cho nên cái điểm đồng của mình càng nhiều thì mình càng sống gần nhau. Nhưng điểm đồng nó ít quá thì nó càng xa nhau dần dần cuối cùng chúng ta vì 1 chút nào đó cộng với nghiệp cho nên chúng ta cùng làm dân Miền Nam với nhau nghĩa là từ vĩ tuyến 17 trở vô. Hoặc chúng ta còn chút cộng nghiệp nào đó chúng ta cùng là con rồng cháu tiên, cháu ngoan Bác Hồ có nghĩa là cùng có mặt trên bản đồ hình chữ S.

Rồi từ từ cộng nghiệp với đám Asian, Đông Nam Á thôi. Như mình với người Miến Điện chắc chắn có cộng nghiệp nên tướng tá, mặt mũi, màu da, sinh hoạt có điểm hao hao giống nhau. Nhưng ngôn ngữ, tâm tư, tình cảm mình với Miến Điện bắt đầu khác với với. Qua tới Pakistan, Băng La Đét, Trung Đông, Tiểu Á, Trung Á, Bắc Á là mình thấy biên biệt nha. Nhưng dù sao cũng còn nằm ở Nam Bán Cầu. Mà cái bên Bắc Bán Cầu: 1 bên là da vàng mũi tẹt nhỏ xíu con, còn 1 bên da trắng, tóc vàng, mắt xanh, mũi cao.

Cho nên điểm giống nhau càng nhiều thì chúng ta càng gần nhau, mà điểm giống càng ít thì càng xa nhau. Đó là lý do vì đâu ta sanh ra cùng hành tinh. Xa hơn nữa, điểm khác nhau nhiều hơn thì ta sanh ra hành tinh bên cạnh, trong khu vực cách nhau vài năm hoặc vài ngàn năm ánh sáng. Có nghĩa tốc độ ánh sáng 1 giây là 300.000 cây số. Mà có những hành tinh nó cách mình không còn tính bằng km nữa mà phải tính bằng năm ánh sáng. Thí dụ như: nó cách Trái Đất mình 40 năm ánh sáng hiện giờ có 1 ngôi sao lùn nó đang tắt mà nó sửa soạn bị huỷ mà cái lõi của nó là 1 viên kim cương có đường kính là 1000 km. Khổ thay nó cách mình tới 40 năm ánh sáng, nếu mà chúng ta có phương tiện nào đó đi bằng vận tốc ánh sáng 300.000km/giây thì chúng ta phải mất 40 năm mới tới đó rồi làm sao tha cái đó về. Đi mất 40 năm, về mất 40 năm chưa kể thời gian khai thác.

Khoa học cho chúng ta biết rằng có những hành tinh cách chúng ta 1000 năm ánh sáng, ở đó nó lớn gấp nhiều lần Trái Đất mình. Trái đất đi quanh mặt trời chỉ mất 24 giờ nhưng mà với hành tinh đó phải mất mấy trăm năm mới đi hết 1 vòng. Cho nên hễ điểm đồng nó càng ít thì chúng ta lại càng ở xa dần, xa dần. Nay giờ tôi đang nói cái cosmology cái vũ trụ quan của Phật Giáo Nguyên Thủy.

Một vị Phật ra đời thì trong phạm vi 10 ngàn đại thiên thế giới không có Phật thứ hai. Đại Thiên là sao: Mỗi vũ trụ có một mặt trời, 1000 vũ trụ như vậy là một tiểu thiên thế giới, 2000 tiểu thiên là một trung thiên thế giới, 3000 trung thiên là một đại thiên thế giới. Chính cái sự giống nhau của chúng sanh đã đưa họ về từng vũ trụ, từng tiểu, trung, đại thiên. Còn giống nhau một tý thì ở đại thiên gần nhau, càng khác nhau thì càng xa nhau.

Thí dụ như giờ mình cũng còn có điểm giống nhau, thì thôi 1 đũa ở Bến Tre, 1 đũa

nó ở Đà Nẵng ít ra nó cũng còn chung 1 đất nước. Nếu giống nhau nữa thì cùng ở Mỏ Cày, Giồng Chôm hoặc ở Mỹ Tho, Chợ gạo. Gần nữa thì ấp, xã, tổ, khóm gì đó nếu mà mình khác thì mình vắng qua bên Lào, Miến, Trung Quốc, Thái...Cứ thế mình cứ xa nhau, xa nhau. Còn điểm giống nhau càng nhiều thì càng gần mà điểm giống nhau càng ít thì mình càng xa nhau. Đây là lý do vì sao có sự phân vùng nào là trung thiên, tiểu thiên, đại thiên là như vậy đó.

Trong Kinh nói là cứ 1000 tỷ đại thiên là một nhóm vũ trụ cùng sanh và cùng diệt một lúc. Sau 7 lần bị tiêu hoại bằng lửa tự nhiên thì sẽ có 1 lần hoại bằng nước. Sau 7 lần hoại bằng nước là 1 lần tiêu hoại bằng gió. Có nghĩa là có bao nhiêu trái lựu là nó cháy sạch sành sanh. Khoảng thời gian tiêu hủy 1000 tỷ thế giới như vậy được gọi là kiếp hoại. Sau đó vị trí của 1000 tỷ vũ trụ ấy chỉ còn là khoảng không bao. Thời gian này được gọi là kiếp không cũng lâu tương đương kiếp hoại. Sau đó các vũ trụ do duyên nghiệp chúng sanh bắt đầu tượng hình từ những trận mưa và nước tích tụ lại thành đất. Cái giai đoạn hình thành này gọi là kiếp thành. Cũng lâu như kiếp hoại. Khi mọi thứ trong các vũ trụ ấy đã có đủ như mặt trăng, mặt trời, cây cối, đại dương, khí quyển thì gọi là bắt đầu kiếp trụ. Như vậy một đại kiếp gồm 4 giai đoạn lâu bằng nhau là: Thành Trụ Hoại Không.

Như vậy thì một người chứng sơ thiên chết rồi được sanh về cõi Phạm thiên thấp nhất cũng sống lâu bằng 1/3 đại kiếp. Cõi Phạm thiên sống lâu nhất là Phi tướng phi phi tướng 84.000 đại kiếp. Sau đó sanh về cõi dục như cũ. Đó là nói về vũ trụ quan và khái niệm thời gian trong Phật Giáo. Mỗi giai đoạn trong 4 giai đoạn của 1 Đại Kiếp không biết là mấy tỷ năm. Khủng khiếp nó lâu dữ lắm. Mình đã hiểu về thời gian rồi, cái thế giới này về vũ trụ nó là như vậy, về thời gian nó là như vậy.

4 tầng thiên là gì?

- Sơ thiên là gì: Người ở cõi dục chỉ biết sống chết buồn vui trong 5 dục vật chất. Lâu lâu trong đám người ấy có kẻ chán sớ 5 dục lại được gặp minh sư thiện hữu. Họ tu thiên và nhìn thế giới này không như trước đây. Với họ bây giờ thế giới chỉ còn là 10 thứ: đất, nước, lửa, gió, sanh, vàng, đỏ, trắng, hư không và ánh sáng.

Thiên là gì? Khi mà mình còn sống trong cõi dục này nè. Con dòi thì nó chỉ thích nơi nào có mùi thúi. Con bướm, ong thì thích bông hoa, thích mật ngọt. Con beo, chó sói, sư tử, cọp thì nó thích ăn thịt sống máu tươi. Con người thì cái gì nhúc nhích thì quất sạch. Mình chỉ biết quần quanh trong đó; có người thì thích quần là áo lụa, nhà cao cửa rộng, vườn hoa vườn cảnh...Nói chung thế giới này trong mắt của nhân loại và các loài trong cõi dục nó rối rắm lắm.

Rồi 1 ngày kia có những cái kẻ kiếp nào đó nghe pháp. Một lần nghe đạo cũng là 1 lần vun bồi trí tuệ. Lần vun bồi này nó nằm ở đâu đó chưa có dịp xài. Một ngày kia trí tuệ đó gặp điều kiện tốt nó lại gặp minh sư thiện hữu. Họ lại bày cho mình ngồi thiền, bởi vì họ là người đặc thiên. Họ bày mình thế là mình mới biết hành thiền là cái gì nhờ vậy mà mình đặc thiên. Mà trước khi mình đặc thiên thì mình phải tu thiên chứ. Tu thiên là sống ngược lại cách sống của mình trước đây. Trước đây là mình cứ đi kiếm cái mình nhìn, kiếm cái để nghe, kiếm cái để mình ăn, kiếm cái nọ để mình nếm, mình ngửi.

Trong thế giới này là: núi, sông, cây, cỏ, chim muông, gia cầm...đủ thứ hết. Thế giới có cái gì mình đều ngắm nhìn, ngửi, nếm, sờ chạm, suy tư, tưởng tượng tùm lum. Nhưng mà khi bắt đầu ngồi thiền thì mình liệng bỏ hết. Thế giới chỉ còn là 10 thứ để mình lưu ý thôi đó là: đất, nước, lửa, gió, sanh, vàng, đỏ, trắng, hư không và ánh sáng. Có nghĩa là mình tập trung niệm đất, đất, đất...niệm hoài nhắm mắt vẫn thấy đất. Nếu mình có duyên lành thì lúc đó mình đặc thiên. Đặc có nghĩa là cái khả năng tập trung của mình nó đạt tới mức độ nói như trong kiếm hiệp : "Kiếm tức là người mà người tức là kiếm." Nghĩa là đến võ công thượng thừa họ chỉ cần dùng đến ngón tay họ phất tay áo thôi là mình đã ngã ngang rồi. Đó là trong kiếm hiệp nói dóc còn trong đạo mình cái đó có thiệt.

Có nghĩa trong kiếm hiệp tâm và người hợp nhất, kiếm và người là 1. Còn ở trong thiên định Phật Giáo thì sẽ có 1 ngày thân và tâm là 1. Vị này nhìn dòng nước chảy vị này suy nghĩ đất đi là nó thành đất liền. Và trong suy tưởng của vị đó, cái dòng nước đó, cái mặt nước đó chính là đất. Vị ấy đi trên đó rất là thanh thản là vì sao? Vì khả năng tập trung tư tưởng của vị ấy đạt đến mức thượng thừa rồi. Đất, nước, lửa, gió đều như vậy. Vị này cứ tập trung trong 1 đề mục cứ niệm hoài đến 1 ngày với khả năng định tâm kinh khủng đó, nói thẳng luôn là vị ấy

biến cái tưởng tượng ra thành sự thật. Biến mơ mà thành thật, còn mình khi còn hưởng dục cái tâm mình nó yếu kinh khủng lắm.

Cho nên mình muốn là muốn vậy thôi, mình không thể biến cái ước mơ đó thành sự thật. Còn 1 người có căn lành nhiều đời cộng với khả năng tập trung tư tưởng phải nói là kinh hoàng thì họ có thể làm cái chuyện mà kẻ lẳng xăng không có cách chi mà làm. Tôi ví dụ 1 chuyện để bà con nghe bà con tin :

Bà con phải đồng ý với tôi cái khả năng kiếm tiền của thiên hạ không giống nhau đúng không ta? Có những người cái cơ hội kiếm tiền của họ phải bỏ bớt quý vị biết không? Nó quá nhiều có nghĩa nếu họ không bỏ bớt là họ chỉ có mức điên lên. Khi quý vị nhiều tiền rồi thì cái đất, nhà, đồ cổ, xe cộ, tàu bè, máy móc ... để quý vị mua đi bán lại. Nói chung khi quý vị nhiều tiền rồi thì khả năng

Bà con phải đồng ý với tôi cái khả năng kiếm tiền của thiên hạ không giống nhau đúng không ta? Có những người cái cơ hội kiếm tiền của họ phải bỏ bớt quý vị biết không? Nó quá nhiều có nghĩa nếu họ không bỏ bớt là họ chỉ có mức điên lên. Khi quý vị nhiều tiền rồi thì cái đất, nhà, đồ cổ, xe cộ, tàu bè, máy móc ... để quý vị mua đi bán lại. Nói chung khi quý vị giàu rồi thì cơ hội kiếm tiền là nó rớt quý vị, hồi đó là mình đi kiếm nó còn giờ là nó rớt mình mà mình phải trốn nó nếu không là sẽ bị điên lên quý vị biết không.

Trong khi đó có những kẻ mà đói không có ăn, lạnh không có mặc, bệnh không có thuốc, ngủ không có chỗ nằm quý vị biết không? Phải đặt dựa, vất vương, đầu đường xó chợ. Cái đó là sự chênh lệch về mặt tài chánh của con người. Rồi có những người, những kẻ mà cái đầu của họ sáng ngời như vậy. Mà có những kẻ thì tối thui, nó ra sẵn cho nó nghe mà nó không thêm hiểu. Còn có những kẻ chẳng những nó hiểu mà nó còn có cách nó nói cho người ta hiểu nữa kìa. Khủng khiếp như vậy.

Riêng tiền bạc, trí tuệ nó đã khác rồi. Đức hạnh cũng vậy có kẻ 1 túi vàng rút trước mặt cầm lên đưa cảnh sát. Còn có kẻ đào tường khoét vách để lấy bạc cất, thậm chí có kẻ chỉ vì 5 phân vàng mà đi giết người. Có những đạo tâm của những người trùng trùng như biển, còn có những ác tâm của những người như núi cao chất ngất.

Tại sao tôi phải kể những chuyện này cho quý vị thấy, vì ngay trong đời sống nhân loại với nhau thì chúng ta đã có vô vàn những cái khác biệt rồi. Có kẻ ăn không hết mà người lán không ra. Rồi đến đầu óc, khả năng thông tuệ, trí tuệ của mỗi người khác nhau. Rồi sức khoẻ có kẻ thì đá banh tập tụa, còn có kẻ chỉ muốn nhắc cái cánh tay ngo ngoe ngón út cũng không được vì nó bị liệt mà. Chính vì thế giới có quá nhiều sự chênh lệch cho nên tâm tư cũng vậy thôi. Khi mà ta sống hưởng dục thì tâm nó yếu lắm. Mà trong khi có những kẻ khi nó tu tập thiền định, cái tâm nó đạt đến mức định tâm mà coi như mình không thể nghĩ bàn tư nghị được. Nhiều người đem kiến thức khoa học rồi bài bác những vấn đề tâm linh thì phải nói mình vừa buồn cười mà vừa thương cho họ. Bởi vì có 1 kiến thức khoa học rất là sơ đẳng mà họ không có được, trong khi đó họ mở miệng ra tôi là cái gì cũng phải khoa học. Nhưng mà nó quên là cái bài số 1 của bài khoa học thì họ lại quên mất. Đó là: "Khi ta muốn tin cái gì thì tối thiểu ta cũng phải có 1,2 cái bằng chứng. Và khi ta muốn phủ nhận cái gì thì tối thiểu ta cũng phải có 1,2 cái bằng chứng. Ta không thể nhắm mắt tin 1 điều chỉ vì ta muốn và ta cũng không thể nhắm mắt bài bác, phủ nhận 1 điều chỉ vì ta không biết." Đó là bài học số 1 của khoa học hiện đại, chưa cần học toán lý hoá gì hết thì bài học số 1 này người làm khoa học phải nhớ cái đó. Bởi vì tinh thần của khoa học, của toán, lý, hoá là phải có chứng minh. Chúng ta không thể nào bài bác, phủ nhận điều gì chỉ vì nó nằm ngoài tầm nhận thức của mình. Đây là bài 1 chưa thuộc mà đòi quát bài 8 là chỗ này. Đừng có tưởng mở miệng ra nào là văn minh, nào là khoa học...nhưng mà mình quên mất 1 chuyện là mình muốn phủ nhận mà mình biết gì về nó chưa? Đó là chuyện quan trọng lắm.

Bây giờ nói qua chuyện khác, đó là : Khi ta hưởng dục tâm thức của ta rất thô thiển phải cần đến rất nhiều thành tố tâm lý để nhận biết một đối tượng. Khi ta chứng sơ thiên trở lên thì những thành tố tâm lý thô thiển kia không cần thiết nữa, vì cảnh thiên vi tế hơn cảnh dục.

Tôi ví dụ: khi quý vị nhắc lên 1 khúc gỗ hoặc nhắc lên 1 sợi tóc thì ta ra sức khác nhau và sự vụng khéo nó khác nhau phải không ta? Thí dụ như khi ta thò tay nhắc 1 khúc cây thì nó dễ ẹc à, vừa huyết sáo vừa nói phone vẫn thò tay nhắc nó lên được. Nhưng mà để nhặt lên 1 sợi tóc, bà xã đi làm mà cô bạn mình mới vừa tiễn bà đi ra khỏi nhà không cho bà xã biết. Mà bây giờ có sợi tóc rớt trên gối

thì quý vị nghĩ có nên nhặt không? Tôi chỉ ví dụ mà đã nghe run rồi đó, bởi vì bà xã mình tóc bả ngắn, mà cái cô này cái sợi tóc cổ dài tới mông. Thì tôi hỏi quý vị bây giờ mình không nhặt lên mà bà kia bả về, bả điều tra, bả hỏi là chết. Cho nên lúc đó phải quý xuống le lưới lượm sợi tóc cũng phải le nữa, miễn làm sao đẹp được sợi tóc đó.

Cho nên để nhắc lên khúc gỗ thì ta phải hì hà ra sức hoặc ta phải đưa cả bàn tay hay 2 bàn tay để nhắc nó lên. Để nhặt lên 1 sợi tóc thì ta không phải như vậy: thứ nhất không dùng nhiều sức nhưng phải dùng nhiều sự khéo léo. Ở đây cũng vậy khi ta còn hưởng dục thì tâm ta cần phải có tầm, tứ, hỷ, lạc, định, từm lum hết. Nhưng mà khi ta biết cảnh thiên thì ta phải bỏ từ từ.

- Sơ thiên không còn phiền não, nhưng còn đủ 5 chi thiên.
- Nhị thiên bỏ bớt tầm, tứ.
- Tam thiên bỏ hỷ.
- Tứ thiên bỏ lạc.
- Tứ và ngũ thiên chỉ còn định và xả.

Điều đặc biệt như thế này: Khi ta chứng tam thiên bỏ hỷ (tức là niềm vui). Thì tự nhiên ta cũng vô nhiễm với ưu. Người chứng tam thiên không còn buồn nữa. Chứng tứ thiên thì bỏ luôn lạc, cũng bỏ luôn khổ. Tam thiên bỏ lạc và ưu. Tứ thiên bỏ lạc và khổ cùng hơi thở.

Có nghĩa cảnh thiên của hồi mới đầu tu thì mình niệm : đất, đất, đất, đất, đất...nguyên 1 cục đất to đùng. Nhưng mà càng về sau, khi mà lên cao, khi mà đắc thiên rồi thì đất chỉ là 1 khái niệm rất là mờ nhạt. Kinh nói khi tiếng chuông mới đánh ta lơ đễng cũng nghe được. Nhưng khi tiếng chuông sắp hết ta phải lắng tâm và lắng tai mới nghe được. Cảnh thiên càng vi tế thì tâm ta cũng phải vi tế theo để ghi nhận nó. Bây giờ đã hiểu tại sao đắc thiên là phải bỏ 5 chi thiên là ở chỗ đó, bỏ từ từ. Và càng lên cao thì cái tâm nó càng gọn dần.

Tôi mượn bài kinh này để giảng cho bà con thế nào là vũ trụ quan, thế nào là thiên là ở chỗ đó. Chứ đó giờ nghe sơ thiên mà không biết sơ là cái gì thì bữa nay nghe hiểu rồi. "Thuở nào ta còn hưởng dục thì thế giới đối với ta nó là thiên hình vạn trạng. Khi mà ta tu thiên thì thế giới này chỉ còn có 10 thôi: đất, nước, lửa, gió, hư không, ánh sáng, xanh, vàng, đỏ, trắng. Khi mà ta đắc thiên rồi thì cái tâm ta nó càng vi tế dần. Vi tế là loại bỏ đi những thành tố tâm lý. Thành tố tâm lý được gọi theo từ chuyên môn là các tâm sở (mental factors).

Khi thế giới phức tạp, tâm cũng phức tạp, nên nó yếu đuối. Khi tu thiên thì thế giới đơn giản hơn, tâm ta tập trung hơn, nhờ vậy nó mạnh hơn. Có nghĩa là khi mình không tu thiên, mình thấy thế giới nó phức tạp thì tâm nó phức tạp, mà tâm phức tạp thì nó yếu. Nhưng mà khi ta tu thiên thì thế giới nó đơn giản hơn, tâm ta tập trung hơn nhờ vậy nó mạnh hơn. Đó là những chuyện rất là khoa học chứ không có gì hết. Những đứa mà học trò giỏi thì nó không ham chơi, khi mà nó đã ngồi vào bàn học là nó chỉ biết có bài không à thì nó mới giỏi. Còn cái thứ mà lằng xằng trong lớp, nhìn cái này liếc cái kia, lơ tai lơ mũi làm việc lung tung, trên đường về lung tung rồi về nhà tới phòng riêng cũng lung tung thì mấy đứa này không thể nào học giỏi được. Mấy đứa học giỏi: một là nó tập trung suốt mùa, hai là nó có những giây phút tập trung. Mà đã bước vào cảnh đó rồi thì nó không biết gì ngoài bài vở, nhờ vậy mà cái khả năng nhớ bài, hiểu bài của nó mới là đáng kể.

Cho nên ở đây Đức Phật Ngài dạy thế này: Có những kẻ trên đời này ly dục tu thiên mà đắc các tầng thiên sanh về cõi này cõi kia. Nhưng có 1 vấn đề lớn ở đây, trong vô số kiếp tiền thân, ta đã có biết bao nhiêu lần đắc thiên rồi về phạm thiên rồi thì sao? Hết tuổi thọ rớt 1 cái đùng xuống tới đây. Khi quay lại cõi dục, cái cơ hội gặp được minh sư thiện hữu nó mong manh vô cùng.

Khi tâm mỗi người ác nhiều hơn thiện, thì đương nhiên người thiện hiếm hơn kẻ ác. Khi bạn ác quá nhiều thì ai sẽ là người nhắc nhở ta tu hành, làm thiện lánh ác. Thế là cơ hội làm xấu luôn nhiều hơn làm thiện. Kể cả những người từ cõi cao sanh xuống, đó là vì sao nói tâm ta tạo nên thế giới. Bởi vì mỗi người tự hỏi lòng mình đi, tâm thiện tâm ác tâm nào dễ có? chính là tâm ác. Nếu tâm ác dễ có nghĩa là từ đó suy ra bạn ác nhiều, mà bạn ác nhiều thì bạn lành hiếm. Bởi vì 1 ngày tâm ác nhiều hơn tâm thiện bao nhiêu lần. Như vậy tâm thiện không phải là ít mà nó lên đến là hiếm thậm chí là hàng độc nữa. Vì người thiện là người không dụng hàng vì nó hiếm quá mà. Rồi từ đó người lành dễ bị xem là quái gỡ là bởi vì họ không giống ai hết.

Cho nên hễ mà cái tâm thiện của mình mà nó hiểm thì dĩ nhiên người thiện nó hiểm. Mà hễ người thiện hiểm thì mình sự thiện hữu đương nhiên hiểm. Mà mình sự thiện hữu đương nhiên hiểm có nghĩa là sinh ra đời này nhắm mắt quơ tay đụng toàn hàng lựu đạn không. Người xấu không à, ngay cả những người mình thấy đi chùa niệm Phật cũng đốt nhang nhưng mà thiệt ra mình mà bàn với họ chuyện lành chuyện tốt thì những người ủng hộ tạo điều kiện nó hiểm lắm. Vậy chứ mà mình bàn mấy chuyện tào lao, nói xấu, đâm thọc người này người kia, chia rẽ thì tôi hứa với các vị nó dễ ẹt à. Đó là tôi nói trong chùa chứ không phải nói ngoài chợ. Trong chùa mà làm chuyện tâm bậy còn dễ hơn làm chuyện tốt.

Cho nên bây giờ mới hiểu vì đâu mà chứng thiên, vì đâu mà hưởng dục. Mà hễ còn sống trong dục, còn buồn vui, sống chết trong dục, thì coi như tâm của ta nó rất là nặng nề, chậm chạp. Là vì nó nhìn thế giới này phức tạp lắm, nó thích cái này nó thích cái kia. Do có thích mới sanh ra ghét, mà cái ghét nó tạo ra cái thích. Do có thích trong 5 dục mới có bất mãn trong 5 dục. Từ bất mãn đi tìm cái thích và chính cái thích nó tạo ra bất mãn.

Trong kinh này Đức Phật nói về 4 hạng người Ly Dục. Nhưng mà Ngài cũng nói thêm, con bỏ được dục mà con tu thiền là tốt lắm đó. Nhưng mà con nhớ, khổ cỡ nào, sướng cỡ nào, ác cỡ nào, thiện cỡ nào cũng đều là khổ, vô ngã, vô thường. Là vì con ác cỡ nào, con xuống địa ngục sâu cỡ nào đi nữa cũng có ngày con trôi lên. Mà con thiện cỡ nào đi nữa, con về cõi nào sướng cỡ nào đi nữa, hết tuổi thọ con cũng phải trôi xuống, lặn xuống, rớt xuống.

Cho nên Ngài tán thán vị nào ly dục, không chạy theo sắc; thanh; khí; vị; xúc. Nhưng mà Ngài có điểm thêm câu cuối: " Ở đây này các tỳ kheo, có 1 điểm khác biệt giữa người ly dục biết Phật pháp và người ly dục không biết Phật pháp. Cái người ly dục mà không biết Phật pháp bây giờ nhìn họ ngon lành thiệt nhưng mai một về trên kia sống hết tuổi thọ rớt xuống đây thì mọi thứ trở lại như cũ. Nhưng mà người nào biết đạo của Như Lai rồi thì luôn luôn có tâm niệm như thế này: do không biết mọi thứ là khổ nên còn thích cái này thích cái kia, mà hễ thích ở đâu thì ghét nó nằm ngay chỗ đó."

Trong buổi giảng hôm nay có nhiều câu rất đáng để cho bà con xăm. Không phải là câu nói của tôi mà là của Kinh. Tôi chỉ là người đọc sách dùm và bày ra cho bà con chỉ vậy thôi. Thì coi như không hiểu mọi thứ là khổ nên người ta mới thích cái này thích cái kia, mà thích ở đâu thì tôi hứa cái ghét nó nằm kế bên. Hễ thích mát thì sợ nực, thích ấm thì sợ lạnh, ghét nhám thì thích mịn, ghét cái sâu sùi thì lại thích cái trơn láng. Luôn luôn và luôn luôn như vậy.

Cho nên hễ mà còn vô minh trong tứ đế là con còn tạo ra trong các nghiệp thiện ác. Vô minh trong tứ đế có 2 cấp: cấp thấp là do không biết mọi thứ là khổ nên trốn khổ tìm vui bằng cách làm đủ thứ tội ác hết trơn (sát sanh, trộm cắp, lừa đảo, lật lọng, lươn lẹo, lòn lách). Cấp thứ hai khá hơn là cũng vô minh trong 4 đế nhưng mà nó còn niềm tin ở đời có cái thiện là nó còn cõi sướng. Mà khi nó tin vào cái sướng là bắt đầu nó làm phước, làm lành lánh dữ, nó ráng siêng năng làm lụng để có được cái nó thích một cách lành mạnh và hợp pháp. Nhưng mà cuối cùng thì nó cũng nằm quần quanh trong cái chảo thôi. Đưa thì ở trong đáy chảo, đưa ở trên miệng chảo.

Kinh nói cuộc đời này giống như cái nhà đang cháy, tam giới như hoả trạch (trạch là nhà). Mà bây giờ cái nhà đang cháy thì mình chung xuống sàn hay mình leo lên nóc thì nó cũng là trong ngôi nhà đang cháy. Cái vấn đề ở đây là làm sao chúng ta ra khỏi cái nhà kia. Có 1 điều là đưa chung xuống sàn thì nó có kiểu chết hơi khác 1 chút, cái chết nó nằm ngửa vì chung xuống sàn mà. Còn cái thẳng mà chết trên nóc thì có thể ở 1 tư thế khó nói bởi vì nó rớt xuống kiểu nào thì nó chết kiểu đó. Nói chung là chết ngửa, chết nghiêng, chết đứng, chết ngồi gì thì miễn là chết cháy là thấy quái rồi.

Tôi nhắc lại 1 lần nữa, tu hành là từ bỏ lối mòn vì nhiều kiếp rồi mình cứ đi theo lối mòn. Lối mòn là sao? Do cái ác nghiệp, thiện nghiệp mình sinh ra trong cảnh giới nào trong môi trường nào thì ta bèn mê mệt với cảnh giới đó. Là con dò thì cái gì có mùi thì chúng ta mê dù cho đó là đồng phân hay là xác thú chết xình, miễn là dò là ruồi thì tự nhiên chúng ta khoái mấy cái đó. Miễn là cá thì gặp nước là chúng ta mê là bởi vì chúng ta sống trong lối mòn.

Cho nên lâu lâu có những kẻ nhảy ra khỏi lối mòn được 1 chút đó là biết bỏ 5 dục. Tưởng sao đi tu thiền, đam mê trong thiền, sanh về trời, hết tuổi thọ cũng lại sanh về cõi dục nữa. Giống như đứa bé đang đi trên đường nó leo lên cây nó hái trái nó ăn, ăn no nê xong nó chán thì nó cũng tụt lại dưới đất vậy đó. Còn

mấy đũa mà hưởng dục như mấy đũa bị liệt chân bò lết trên đường thấy cái cây có trái mà không biết phải làm sao. Còn người tu thiền giống như người biết leo cây hái chôm chôm, bòn bon ăn cho đã mà có lúc leo lên phải có lúc leo xuống chứ. Nhưng mà cái quan trọng nhất thấy đó là: mỗi lần ăn ngon phải nhớ như thế này, do có cái thân này mình mới muốn ăn ngon. Chứ nếu thân này là 1 làn khói như Chư Thiên thì mình đâu có thích tùm lum. Thức ăn chư thiên nó khác thức ăn mình, mỗi dân tộc có mỗi thức ăn riêng, vị riêng, màu sắc riêng. Có nghĩa khi mình thích cái gì thì mình nhớ rằng: do nghiệp mà mình có mặt trong môi trường này để mà ta thích cái này. Thích hay ghét gì cũng đều do 3 cái là: tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Chỉ vì 3 cái này mà con đòi thích đồng phân. Con người thì thích ăn mì, ăn phở, ăn cơm...Con cạp, beo, sư tử thì thích máu tươi, thịt sống. Chỉ vậy thôi chứ không có gì hay hết.

Những cái mình gọi là đẹp nó chỉ có giá trị rất tương đối, nó chỉ là những cái gì rất là nửa vời, rất là giả tạm mà trong kinh nói là chữ "giả lập". Mà mình đam mê trong cái giả lập thì được gọi là điên đảo mộng tưởng. Nó không phải như vậy mà mình cứ mong đợi nó như vậy. Tôi phải nói thêm là các vị cứ trông đợi, các vị cứ nghĩ bây giờ tôi còn trẻ lắm, bây giờ tôi còn 20 năm hay 30 năm nữa tôi mới chết. Các vị có biết không cái đó là 1 thứ tà kiến. Bởi vì cái người chánh kiến luôn luôn họ hiểu rằng cái thân này, danh sắc sanh diệt liên tục trong từng giây. Người chánh kiến họ biết rằng thân tâm này biến đổi trong từng giây. Người có chánh kiến họ biết rằng khi mình tắt thở rồi mình có thể đi bất cứ cảnh giới nào thấp kém nhất và cái chết nó có thể đến với mình 1 phút nữa, 2 phút nữa, chiều nay, tối nay, khuya nay, ngày mai, tuần sau, tháng sau, năm tới...đó là người chánh kiến.

Chỉ có người ta kiến họ mới không biết rằng thân tâm này đang biến diệt liên tục. Chỉ có người ta kiến họ mới thấy được, họ không tin được cái chết nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Cái này là tà kiến, chứ người chánh kiến mà rất ráo, người hiểu đạo rất ráo là họ không có nghĩ tào lao như vậy. Bởi vì chúng ta có thể ra đi bất cứ lúc nào chẳng qua là vì chúng ta dễ người. Chúng ta cứ thấy đám đông như thế nào thì mình như thế đó. Nên nhớ tâm lý gọi là chạy theo đám đông đó là thứ tâm lý mình phải quan sát, phải quán chiếu.

Ví dụ như: mình cũng thấy đốt vàng mã nó làm sao đó, nhưng mà thấy nhà nhà đều đốt, người người đều đốt, năm năm tháng tháng đều đốt. Cứ thấy cúng bái, đám ma, cúng cô hồn là đốt vàng mã lâu ngày mình cũng đốt theo. Chính mình cũng biết cái tết nó chẳng là cái gì hết. Ngày nào cũng như ngày nào, thậm chí cái tết nó là 1 dấu mốc thời gian cho biết mình sắp già rồi. Ấy vậy mà vì phong tục, vì văn hoá xã hội. Cứ 90 cho đến 1 tuổi cứ đề tết ra là quần là áo lụa, rồi chúc tụng, rồi ăn nhậu vui vẻ làng trên xóm dưới mà chớ hề nghĩ nhớ lại cái tết nó y như mọi ngày. Mà thậm chí nó còn là 1 dấu mốc thời gian để nhắc nhở cho ta nhớ rằng thật ra là ta sắp đi rồi. Vậy mà khi cái tết nó đã đi vào tâm thức, nó đã đi vào cái tình tự, nó đã đi vào cái nền tảng văn hoá xã hội, cái tâm thức xã hội là tự nhiên mình chấp nhận nó bằng tất cả sự thích thú. Đó là 1 kiểu vô minh, 1 kiểu tà kiến mà mình không có cái gan mà thấy rằng nó là 1 cái tà kiến. Mình tưởng tà kiến là cỡ phải đạo hồi, kiểu mà giết người không gớm tay, kiểu mà tin tằm bậy tằm bọ mới là tà kiến...Không có phải, coi như không phải chánh kiến là tà kiến. Chỉ cần nhớ bao nhiêu đó thôi.

Chúc bà con 1 ngày vui. Hẹn gặp lại ngày mai.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU ĐỂ TU HỌC CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**
